

Για τη φοβερή Κρίση.

Γέροντας Ευστράτιος Γκολοβάνσκι.

Τριώδιο.

Την ημέρα της Κρίσεως δεν θα απολογηθούμε για το αν υπήρξαμε πλούσιοι ή φτωχοί, διάσημοι ή άσημοι, έξυπνοι ή απλοϊκοί. Θα λογοδοτήσουμε για τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιήσαμε τα τάλαντα, τα χαρίσματα, δηλαδή, που πήραμε από τον Πλάστη μας. Αν το δούλο της ευαγγελικής παραβολής, που το ένα και μοναδικό του τάλαντο το έκρυψε στη γη, ο κύριός του τον επιτίμησε αυστηρά –«δούλε πονηρέ και σκνηρέ!...» (Ματθ. 25:26)–, τι θα πει, άραγε, ο δίκαιος Κριτής στον άνθρωπο εκείνο που πήρε πέντε ή δέκα τάλαντα και τα αχρήστεψε όλα με την αδιαφορία και τη ραθυμία του;

Πώς θα ζουν οι δίκαιοι στη βασιλεία των ουρανών μετά τη φοβερή Κρίση;

«Μάτι δεν είδε και αυτί δεν άκουσε και νους ανθρώπου δεν φαντάστηκε όσα ετοίμασε ο Θεός για κείνους που Τον αγαπούν» (Α΄ Κορ. 2:9), ομολόγησε ο απόστολος Παύλος, που ο Κύριος τον ανύψωσε μέχρι τον τρίτο ουρανό, τον μετέφερε για λίγο στον παράδεισο και τον αξίωσε ν' ακούσει λόγια που δεν μπορεί να εκφράσει ο άνθρωπος (Β΄ Κορ. 12:2-4). Κανένας από μας, λοιπόν, τους φθαρτούς και ισόβια δεμένους με τα γήινα δεσμά του χρόνου, δεν μπορεί να συλλάβει και να διατυπώσει με

ανθρώπινη γλώσσα τη μυστηριακή κατάσταση της μελλοντικής μακαριότητας των δικαίων, γιατί δεν έχει τις κατάλληλες εικόνες, έννοιες και λέξεις.

Οπωσδήποτε, πάντως, η βασιλεία των ουρανών θα είναι τόπος, ή μάλλον κατάσταση, άφατης και αιώνιας χαράς μέσα στην απεραντοσύνη της θείας αγαθότητας, κατάσταση μετοχής στην άπειρη θεία δόξα, κατάσταση αγαπητικής περιχωρήσεως των πνευμάτων, κατάσταση κοινωνίας ανθρώπων, αγγέλων και υποστάσεων της Τριαδικής Θεότητας –της άκτιστης θείας ενέργειας, όχι όμως και της θείας ουσίας, που είναι απρόσιτη και ακοινωνήτη– χωρίς περιορισμούς και φραγμούς, όπως συμβαίνει εδώ, στη γη. «Τώρα βλέπουμε τα πράγματα θαμπά, σαν μέσα από μεταλλικό καθρέφτη· τότε, όμως, πρόσωπο με πρόσωπο θα δούμε τον Θεό» (Α΄ Κορ. 13:12). Τότε όλοι οι δίκαιοι, όπως μας πληροφορεί η Αποκάλυψη, «θα στέκονται μπροστά στο θρόνο του Θεού και θα Τον λατρεύουν... Δεν θα πεινάσουν πια, ούτε θα διψάσουν ποτέ· δεν θα υποφέρουν από τον ήλιο ούτε από άλλον καύσωνα... Ο Θεός θα εξαφανίσει κάθε δάκρυ από τα μάτια τους» (Αποκ. 7:15-17). Καμιά λύπη, καμιά οδυνηρή ανάμνηση της εδώ ζωής δεν θα σκιάζει τη χαρά της νέας ζωής τους στη θεία βασιλεία. Θα διατηρούν, πάντως, τις καλές αναμνήσεις του επίγειου βίου τους και θα αναγνωρίζουν τα αγαπητά τους πρόσωπα, εκείνα με τα οποία, αφού έζησαν αδερφικά, στη γη, θα συνευφραίνονται στα ουράνια σκηνώματα.

Τι άλλο να πούμε για το αφανέρωτο μυστήριο της βασιλείας των ουρανών; Ας ποθήσουμε να το απολαύσουμε και ας ετοιμαστούμε όπως πρέπει γι' αυτό, ακούγοντας τον ευαγγελιστή Ιωάννη: «Αγαπητοί μου, τώρα είμαστε παιδιά του Θεού. Τι πρόκειται να γίνουμε στο μέλλον, δεν έχει ακόμα φανερωθεί. Ξέρουμε, όμως, πως, όταν ο Χριστός φανερωθεί στη δευτέρα παρουσία Του, θα γίνουμε όμοιοι μ' Αυτόν, γιατί θα Τον δούμε όπως πραγματικά είναι. Όποιος, λοιπόν, με εμπιστοσύνη στον Χριστό έχει αυτή την ελπίδα, προετοιμάζεται: Καθαρίζει τον εαυτό του από την αμαρτία, έχοντας ως πρότυπο την καθαρότητα Εκείνου» (Α΄ Ιω. 3:2-3).

Κρίνεται η ψυχή αμέσως μετά την έξοδό της από το σώμα;

Ναι. Μετά τον σωματικό θάνατο του ανθρώπου, η ψυχή του περνάει από τη λεγόμενη μερική Κρίση. Τότε κρίνεται σε μια πρώτη φάση από τον Θεό. Και αν ήταν δίκαιη όσο βρισκόταν μέσα στο σώμα, προ-

γεύεται μέρος της μακαριότητας του παραδείσου. Το ίδιο συμβαίνει κι αν ήταν αμαρτωλή, αλλά μετανόησε πριν βγει από το σώμα. Αν, όμως, βγήκε από το σώμα αμετανόητη, προγεύεται μέρος του βασανισμού της κολάσεως. Στην κατάσταση αυτή, που λέγεται μέση κατάσταση των ψυχών, θα παραμείνουν όλες οι ψυχές των «κεκοιμημένων» μέχρι τη Δευτέρα παρουσία του Χριστού, την καθολική ανάσταση των νεκρών και την τελική Κρίση.

Η πραγματικότητα της μερικής Κρίσεως αποκαλύπτεται με σαφήνεια στη Γραφή. Ο απόστολος Παύλος γράφει: «Οι άνθρωποι μια φορά πεθαίνουν και ύστερα κρίνονται από τον Θεό» (Εβρ. 9:27). Και ο Κύριος, με την παραβολή του πλουσίου και του Λαζάρου (Λουκ. 16:19-31), μας δείχνει ότι αμέσως μετά τον σωματικό θάνατο οι ψυχές και πλήρη αυτοσυνειδησία έχουν και προγεύονται είτε τη χαρά του παραδείσου, όπως ο Λάζαρος, είτε την οδύνη της κολάσεως, όπως ο πλούσιος.

Από το βιβλίο: Γέροντος Ευστρατίου (Γκολοβάνσκι), Απαντήσεις σε ερωτήματα χριστιανών. Ιερά Μονή Παρακλήτου, 2012. Ερωτήσεις 27, 109, 111, σελ. 26, 114, 117.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>